

[Forsvarsministeren.]

plan, er det helt galt fat med forståelsen af retsforholdene her i landet.

Jeg vil gerne over for fru Grethe Philip bekræfte, at vi i forsvarsministeriet er meget klar over, at i det øjeblik en kaserne forlades, kan der opstå ganske alvorlige problemer, og den erfaring er der i hvert fald gjort i forbindelse med Bådsmadsstrædes kaserne. Jeg er glad for, at fru Grethe Philip også stærkt understregede de sociale problemer og også spørgsmålet om den rolige afvikling. Jeg kan ikke se, at det har noget som helst formål hverken juridisk eller menneskeligt at forsøge at spille op til nogen som helst form for konfrontation, i det øjeblik situationen er klar med, at fra 1. april 1976 skal der være en anden ordning.

Jeg må gøre fru Karen Thurøe Hansen opmærksom på, at jeg har samme bekymring som fru Karen Thurøe Hansen med hensyn til børnene i området derude. Det er helt klart, at der er alvorlige problemer. Der er bare det forfærdelige ved det, at jeg med lethed kunne nævne den første halve snes områder i København, hvor jeg har nøjagtig samme bekymring, og derfor er problemet ikke løst bare ved at klare det i Christiania. Der er altså ikke tale om ulovlig besættelse, det sætter jeg en tyk streg under endnu en gang.

Og så vil jeg godt bruge et par bemærkninger om misligholdelse af aftaler. Det er en ganske given ting, at misligholder jeg, der har en god indkomst i denne tilværelse, en aftale, så bærer jeg et meget stort ansvar, men det er mig komplet ubegribeligt, at mennesker ikke kan forstå, at man kan komme i en sådan nødsituation, at selv 75 kr. om måneden kan være et endog overordentlig alvorligt problem, og det er jo det, der er tilfældet.

Så vil jeg gerne sige til hr. Kurt Brauer, der mener, at jeg er mild, at det er nok sandt med nogen modifikation, men når hr. Kurt Brauer vil til at have os til at forstå, at det var slumstormerne, som de også er kaldt, der smed militæret ud af Bådsmadsstrædes kaserne, så er det i klar uoverensstemmelse med historien, for sådan var det ikke. Det, jeg derimod var meget bekymret over i den tale, var, at hr. Kurt Brauer antydede, at det ikke vil være muligt at rydde området, medmindre beboerne på stedet har

godkendt den byplan eller dispositionsplan, som Københavns kommune vil komme med. Hvis det er tilfældet, står vi over for nogle meget alvorlige problemer.

Jeg skal bare komme med et par enkelte bemærkninger mere. Fru Inge Krogh var af den opfattelse, at der skulle aftrappes nu. Jeg har svært ved at se, under hvilken form det kan lade sig gøre, men jeg er meget positivt indstillet over for at få en drøftelse også i Christianiaudvalget omkring disse ting.

Både fru Hanne Reintoft og i særlig grad hr. Wilhjelm spørger: hvad vil regeringen i denne sag? Hr. Wilhjelm sagde oven i købet, at han ikke havde hørt en lyd. Så må der være noget galt med ørerne i hvert fald, for jeg sagde ganske tydeligt, hvad meningen var: pr. 1. april 1976 afgår området til Københavns kommune, hvis de foreløbige aftaler, vi har med Københavns kommune, kommer til at holde stik, og i så tilfælde er det Københavns kommunes opgave at lægge byplan og dispositionsplan for området. I den forbindelse vil jeg gerne gøre opmærksom på, at man skal nu ikke ønske beboerne til lykke med, at det er dem, der har frempresset en hurtig byplanlægning af området, for det har været i gang i Københavns kommune igennem flere år. Det ved jeg også.

Hr. Arentoft stillede mig over for konkrete spørgsmål, bl. a. om at lægge ansvaret helt over på Københavns kommune. Jeg ved ikke, hvad der ligger i spørgsmålet. Det er klart, at fra 1. april 1976, hvis Københavns kommune har overtaget området, er det Københavns kommunes ejendom. Men jeg vil gerne i forbindelse også med spørgsmålene fra fru Hanne Reintoft og fra hr. Wilhjelm sige: det er da soleklart, at regeringen vil drøfte også med Københavns kommune den resterende del af perioden, under hvilke former vi vil være i stand til at yde en indsats over for de sociale problemer, der ligger.

Og så spørger hr. Arentoft, om jeg tror, at man vil forlade området i fred og ro natten mellem den 31. marts og 1. april. Jeg ved ikke, hvad jeg tror om en sådan sag, men det, der er det afgørende, er, at vi naturligvis må finde frem til en afvikling af området. Det er imidlertid, som om der ligger en eller anden militant holdning bagved: hvis det så ikke sker, hvad skal vi så til at fore-